

KIS LAP

FÜRJ A FÜBEN. (Lásd a 103. lapon.)

XLV. kötet. 7. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. augusztus 13-án.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

MIKOR ÉN KIS NAGYBÁCSI VOLTAM.

— Elbeszélés. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

SAKHAMAR tapasztaltam, hogy a bácsiknak sokszor föl kell egyet-mást áldozniok a kicsinyek kedvéért. Alighogy megkezdtem barátkozni Mimikével, már megint kevésbe mult, hogy újra görbe szemmel nem néztem reá.

Az pedig ugy esett, hogy egy szép napon az én jó öreg Ágnes dadám összepakolta a holmiját és megtudtam, hogy elmegy, elhagy — még pedig azért, hogy a Janka nénikémhez menjen és a kis Mimikének legyen a dadája. Szörnyű módon megharagudtam. Mit? Ez a csöpp kis jószág elragadja tőlem az öreg Ágnest, aki olyan szép meséket tud mondani, olyan jól gondoskodik az ozsonnámról, öltöztet, vetkőztet és még ha valami garabonczásságot követek is el, sokszor megment apácska haragjától!

Kereken kijelentettem, hogy nem engedem, nem adom Mimikének. De hát mégis csak megtörtént, még pedig olyan furcsán, hogy végre még magam is büszke voltam rá. Mert a mamám így szólt:

— Én pedig azt hittem, hogy még örülni fogsz, mert már nagy fiu vagy, aki nem szorul rá, hogy mindig vigyázzon rá valaki. Hiszen nagybácsija vagy Mimikének és Mimike már csodálkozott is, hogy neki olyan bácsija van, akire dada visel gondot.

No, már ezt megrösteltem. Ez csakugyan nem járja, így Mimike még azt hiszi, hogy én sem vagyok különb nálá-

nál. Gyorsan fordítottam tehát a beszédemen és nagylelkűen kijelentettem, hogy átengedem Mimikének az öreg Ágnest. És szinte büszke voltam rá, hogy aztán sokszor egymagam sétálgattam át Dini sógorékhoz.

Mimike nem méltányolta kellően az áldozatomat és csöppet sem mutatkozott hálásnak érette. Pedig már kitelhetett volna tőle, mert igen szépen nőtt, fejlődött és mindnyájan azt mondogatták, hogy nagyon kedves, okos leányka. Mindnyájan, de én bizony nem igen. A kényes kis jószág semmikép sem akarta elismerni az én nagybácsiságomat és, mi tagadás benne, sehogysen birtam előtte tekintélyre vergődni. Egyszerűen játszótársának tekintett, még pedig olyannak, akinek inkább ő parancsol. Hiába akartam én ezt vagy azt játszani; ha ő nem akarta, semmi sem lett belőle. A tekintélylyel pedig hiába akartam hatni.

— Azt kell tenned, amit én mondok, mert én már nagy vagyok! mondtam egyszer.

— Te szem vad nad, felelé. Neted szem szabad bemenni a titkosz szobába.

Ezzel nagyon megfogott. Ez a titkosz szoba nagyon boszantott ott Dini sógor-nál. Mindig csukva volt az ajtaja és senki sem járt oda be, magán Dini sógoron kívül. Még mamácskám és Janka nénikém is csak akkor mehetek be, ha Dini sógor vezette be őket. Nekünk gyerekeknek pedig keményen meg volt tiltva, hogy még csak közelre se merjünk menni. Persze, én csak annál inkább kíváncsi lettem. Hát még mikor egyszer bekukkanhattam a félig nyitva volt ajtón és mindenféle csodálatos formájú edényeket, szerszámo-

kat láttam mint a mi vemben a gálva.

Igy már

— Ott

lakik, biz akarják m

És ha

tudnia kel

tam neki,

s mesélte

gós histó

szinte sá

volt vele

pirongató

zavarjam

nagyobbn

lenni.

— Jól

már nagy

És neker

hogy okta

Ebből

aztán val

tunk falu

Mert

határozta

falura. N

Dini sóg

ban épitt

ez még r

goztak

nénikém

ban mar

maradnia

mamám

Bucus

Mimiké

ban, ke

kat láttam ott. Szakasztott olyan volt, mint a milyennek az én képes mesekönyvemben a boszorkány konyhája volt lepingálva.

Igy már tisztában is voltam a dologgal.

— Ott valami veszedelmes boszorkány lakik, bizonyosan a vasorru bába. Nem akarják megmondani. De én tudom.

És ha én tudtam, persze csakhamar tudnia kellett Mimikének is. Bebizonyítottam neki, hogy én mennyivel többet tudok s meséltem neki olyan rettenetes borzongós históriákat a vasorru bábáról, hogy szinte sápadozott bele. Mamácskám nem volt velem egy véleményben, sőt meg is pirongatott, hogy oktalan meséssel ne zavarjam meg a kicsike fejét. Nekem mint nagyobbknak már több eszemnek kellene lenni.

— Jól van, jól, gondolám. Épp mert már nagyobb vagyok, tudom én, amit tudok. És nekem mint nagybácának kötelességem, hogy oktassam a kicsikét.

Ebből az oktatásból következett is aztán valami később, mikor már kint laktunk falusi jószágunkon.

Mert apácskáék és Dini sógorek azt határozták, hogy kiköltözünk a városból falura. Nekünk volt már ott szép házunk. Dini sógor pedig ennek a tőszomszédságában építtetett igen szép nagy házat. De ez még nem volt kész, még javában dolgoztak rajta. Dini sógor tehát Janka nénikémmel és a kis Mimikével a városban maradtak, apácskámnak is ott kellett maradnia és így egyelőre csak én meg a mamám költöztünk ki.

Bucsuzáskor igazán sajnáltam a válást Mimikétől, de ott kint a szép falusi házban, kertben hamar megvizsgáltam.

Legfőbb mulatságom persze az volt, hogy a Dini sógor háza épülését néztem. Csak hogy az volt a kár, hogy nem volt szabad közel mennem, kivéve ha mamácskával mentem. De ez megtörtént majd mindennap.

Hirtelenében összerótt deszkaszínek, pajták alatt dolgoztak ott kőfaragók, ácsok és más mesteremberek. Egyszer, amint ott járkáltunk, egyik nagy pajta végében egy kisebb deszkabódé tünt a szemembe. Ennek ajtaja is volt és be volt zárva.

— Hát ott mi van? kérdém.

— Nem tudom, felelé a mama. Megnézhetjük.

Benyitottunk, hát — egy szürke csacsit láttunk.

— Jaj de szeretnék ilyen csacsikán lovagolni! Ugy-e lehetne, mamácska? Kíe ez e csacsi?

— Bizonyosan a Dinié. De itt szükség van rá, az építéshez hordoz terheket, nem lehet játékra, nyargalásra használni.

Nagyon sajnáltam, kivált mikor még azt is megtudtam, hogy igen szelid, jámbor fiatal állat. Milyen nagyszerű volna, ha majd megjön Mimike és látná, hogy én nyeregben ülök. Mindig ott járt az eszem a csacsinál; végre is így szólt mamácskám:

— Jól van no, majd elkérjük Dinitől, mikor az építésnél már nem lesz szükség a csacsira. Ha csakugyan szelid állat, jó lesz neked és Mimikének mulatságul.

Igy már egészen a magaménak tekintettem a csacsit, pedig hát a mohóság mindig bajjal jár. Hogy nekem milyen bajt szerzett, mindjárt elmondom.

Egy délután a ház előtti árnyas tornáczon oszonnálgattunk, mikor fojtó füst

terjedt felénk épp az új, még épülő ház felől. Csakhamar nagy lárma is támadt.

— Tűz van! tűz van!

Nagy volt a riadalom, még a mamám

is nagyot ijedt, mert azt hitte, hogy a Dini sógor még el sem készült háza ég. Láttuk is a magasra fölcsapó lángokat s a mama elsietett, hogy lássa, hol a

. . . KÖZELEDETT FELÉM. (Lásd a 102. lapon.)

baj és a szerint intézkedjék. Sietségében is azonban még odaszólt hozzám:

— Maradj csak itt, fiacskám. A tűz nincs egészen közel, itt nem lehet semmi baj.

Persze hogy nem is lett volna semmi bajom, ha ott maradok. De mikor mindenki arra felé szaladt, a hol a tűz dult, hát nekem sem volt maradásom.

— Csak
hogy láss
még nem

Hát el
semmi ba
sem volt
Mindössz
le, ami s
valami n
tam ezt
egészen
az eszem
volt az
csacsi,
lenni. A
és senki
odább fö

— Ja
bent van

Ezt a
hettem.

Még
tem, hog
zasztó v
És senk
a bódém
csacsira

Itt se
hát seg
nék az
reknek,
mutator
talpam
én meg
veszedé

Igen
hozzá,
az én
rohanta
tárgyak

— Csak egy kicsit közelebb megyek, hogy lássam; biztattam magamat. Azért még nem lesz bajom.

Hát ebből csakugyan nem is lett volna semmi bajom. Mert az egész veszedelem sem volt olyan nagy, a mekkora füstje volt. Mindössze a munkások egyik pajtája égett le, ami szintén kár volt ugyan, de nem valami nagy. Én azonban nem igen tudtam ezt akkor és nem is erre gondoltam; egészen más valami ötlött a szemembe és az eszembe. Az égő pajtának a végében volt az a kis deszkabódé, melyben a szürke csacsi, az én csacsim! bekötve szokott lenni. A bódé ajtaja most is zárva volt és senki sem járt ezen a tájon, mindenki odább foglalkozott a tűz oltásával.

— Jaj, hát ha az én kedves csacsim bent van a bódében és odaég!

Ezt a szörnyű gondolatot el nem viselhettem.

Még ha nem enyém is a csacsi, elképzeltem, hogy a szegény állatnak milyen borzasztó volna a sorsa, ha elevenen odaégne! És senki még csak a tájékára sem megy a bódénak! Senki sem gondol a szegény csacsira!

Itt segítenem kell. Ha más nem segít, hát segítek én. Tudom, ugyis hiába szólnék az izgatottan ide-oda futkosó embereknek, szóba sem állanának velem. Megmutatom, hogy én már legény vagyok a talpamon s ha a többiek a tüzet oltják, én meg egy szegény állatot mentek ki a veszedelemből.

Igen nagy vitézség nem kellett ugyan hozzá, de azért nagyon bátorságos sem volt az én vállalkozásom. Vízfordó kocsi rohantak ide-oda, az emberek a gyulékony tárgyakat messzire dobálták az égő paj-

tától s amint közelebbre értem, a füsttől alig tudtam nyitva tartani a szememet. Körülöttem pedig sűrűn hullott a tüzsizkra. De azért csak futottam egyenesen czéloom felé. Valjon odabent van-e az én csacsikám?

Ott volt. Már messziről hallottam, amint a füsttől, hőségtől, zajtól megriadt csacsi vadul tombolt a bódében. A kötelét nyilván elszakította hánykolódásában, mert hol az egyik, hol a másik oldalon rugdalta a deszkafalat. Érezte a veszedelmet.

— Ne félj, csacsikám, mindjárt kiszabadítlak!

Gyorsan kinyitottam az ajtót, aztán, — no, aztán még csak annyit tudok, hogy a csacsi villám gyorsan rontott ki, engemet, aki ott álltam az ajtóban, elgázolt s én eszméletlenül terültem el a földön.

Mikor föleszméltem, az ágyban találtam magamat, bekötözött fejjel, kézzel, lábbal. A menekülő csacsi csunyán összegázolt. Persze, nem tehetett róla, nem akarta, s az én első kérdésem az volt:

— Mamácska, hol a csacsikám? Ugye nincs baja?

— Ne törődjünk most a csacsival. Hadd lássam a fejedet... nagyon fáj?

— Oh, nem baj, nem sajnálom, ha a csacsikám megmenekült. Jaj, ha odaégett volna szegényke!

— Biz az megeshetett volna, mert a bódé elégett.

Mamám aztán magyarázgatta, hogy szép volt ugyan a könyörületes érzés meg a bátorság, de mégis hibáztam s kicsibe mult, hogy halálos veszedelemben nem döntöttem magamat, mikor az ő tilalma ellen cselekedtem. Ha eszembe jutott a csacsi,

szólnom kellett volna valamelyik cselédnek, az majd tudta volna, mit tegyen.

Alighanem okosabb lett volna. Mert bizony hetekig nyomtam az ágyat, sérüléseim súlyosabbak voltak, mint eleinte hitük. De azért vitézül türtem, mert volt vigasztalásom. Dini sógor, mikor pár nappal később meglátogatott, tudtomra adta, hogy a csacsi, melyet megmentettem, most már csakugyan az enyém, ő pedig vesz szép nyerges, kantárt és ha meggyógyultam, kedvemre nyargalászhatok rajta.

De biz odáig még sok idő mult s mikor már kijártam is, még csak csöndesebb játékokkal mulathattam. Kint ögyelegtem a kertben s bizony meglehetősen unatkoztam így egymagamban. Egy napon, amint holni kis kertészkedéssel szórakozva ültem a földön, arra kezdtem gondolni, hogy nagyon jó volna, ha Mimike itt volna; akármilyen kicsike, mégis csak el lehet vele játszogatni. És úgy látszik, mások már előbb gondoltak erre, mert amint fölpillantottam, bizony szinte fölkiáltottam örömben. Mert ott közeledett felém éppen az én kis unokahugocskám az öreg Ágnes dadával. (Lásd a képet a 100. lapon)

Ekkor történt, hogy először amugy igazán megörültem Mimikének. Persze, önzésből fakadt az örömem; de aztán lassanként igaz szeretet támadt belőle. No erre szükségünk is volt, mert körülbelől ez időtájt kezdődtek meg a mi apró és nagy kalandjaink, kicsiny és nagy bajaink és viszontagságaink, melyeket együtt éltünk át s melyek emlékezetessé tették az én nagybácsiságom első éveit.

Mindjárt az első nap, hogy Mimike megérkezett, nem mulhatott el egy kis hiba nélkül. Mimike oda telepedett mellém és

szintén hozzálátott a kertészkedéshez. Nem nagy köszönet volt benne. Amit én elültettem, azt ő sorra próbálgatta, hogy jó erősen áll-e a földben és így szerencsésen ki is huzogatta mind.

— Jaj, Mimike, így nem jó lesz! Nézd, egészen kitepted!

— Majd én elültetem; mondá.

Ez már éppenséggel jeles munka volt, a virágokat fejfelé lefelé dugta a földbe, úgy hogy a gyökök állt ki. Láttam, hogy ebben még nem igen vehetem hasznát a Mimike segítségének.

— Menjünk inkább sétálni Mimike.

— De én már nem érek rá, szolt közbe az öreg Ágnes, ki egy közeli padon ült. Dolgom van odabent. Mimikém, menjünk be.

— Oh, Mimike azért itt maradhat, mondám. Hiszen vele vagyok én, nem lesz semmi baja, csak azt teheti, amit én akarok.

— Nem! Azt kell tenni, amit én akarok; felelé a kis kényes.

Ráhagytam. Én már okosabb vagyok. Tudom én, hogy az ilyen kényes kisaszonykával jobban boldogul az ember, ha okos fortélylyal vezeti.

Kézen fogtam és szépecskén sétálgattunk, kikerültünk az udvarra, aztán a kapu elé, a szomszédba, a Dini sógor új háza elé. A ház már jóformán egészen készen volt, csak a szobapiktorok dolgoztak még rajta.

— Tudod-e, Mimike, kié ez a szép ház? kérdém fontos képpel.

— Nem tudom én.

— A te apácskádé és mamácskádé. Itt fogsz te is lakni. Én már voltam bent, nagyon szép ám.

— E

— J

a járás

Egész

hetem k

honába.

beljebb

érdekes

ott fest

kétágu

deszkáj

mártog

zöld, sa

Kész

egyszer

Mimike

— J

ban a

— J

— J

Egy

tegyen

Aztán

hogy r

—

vagy k

Ez

be eg

Gy

kezem

Igy a

nyü,

vigyá

festék

radni

kedte

előtti

hátra

— Én is akarom látni!

— Jól van, megmutatom neked, ismerem a járást.

Egészen büszke voltam rá, hogy én vezethetem be először Mimikét a leendő otthonába. Egyelőre azonban nem jutottunk beljebb a tornácznál, mert ott nagyon érdekes látnivaló akadt. Egyik piktor épp ott festegette a falat. Mozgatható magas kétágu hágcson állt s a hágcso egyik felső deszkáján több apró bögre állt. Ezekbe mártogatta az ecsetét és hol piros, hol kék, zöld, sárga ábrákat pingált a falra.

Készen volt-e vagy egyéb dolga akadt, egyszerre csak leszállt a hágcSORól és kiment. Mimike pedig rögtön megszólalt:

— Jaj de szeretném látni, mi van azokban a csuprocákban!

— Festék van bennök.

— Mutasd! Hozd le!

Egy pillanatig kétségben voltam, megtegyem-e? De magam is kíváncsi voltam. Aztán még azt találná Mimike gondolni, hogy nem merek fölmenni a hágcSON.

— Ha épen látni szeretnéd, lehozok vagy kettőt.

Ez a »kettő« lett a baj. Értem volna be egygyel!

Gyorsan fölkapaszkodtam és mindegyik kezembe fölkaptam egy-egy festékes bögrét. Így aztán persze a lejutás nem volt könnyű, mert fogózni nem tudtam, sőt még vigyáznom kellett, hogy ki ne öntssem a festéket. De nem akartam szégyenbe maradni Mimike előtt s lassan, vigyázva lépkedtem lefelé. Már le is jutottam az utolsó-előtti fokra, mikor hirtelen egyensúlyt veszve, hátrafelé lezuhantam.

(Folytatása következik.)

FÜRJ A FÜBEN.

(Képpel a czimlapon.)

— *IRÉN néni, nézzen ide,
Milyen furcsa, barna csibe
Lapul itt a pázsiton!
Pi-pi-pi — megszólítom.*

— *Ugyan, mit mond már, Mariskám.
Maga ugyan bohó kis lány;
Nem csibe ez a madár:
Hogy mi, — Gizi tudja már.*

*De Gizike is, hiába
Jár már a kis iskolába,
Ő se tudja mi legyen:
A madár, ha csirke nem.*

— *Ej, kis tudatlan hölgyecskék,
Nem ismerik a fürjcskét,
Mely azt mondja: pitypalatty
Tanulatlan ne maradj!*

VAKÁCZIO A MENAZSÉRIABAN.

— Tréfás mese. —

(Négy képpel.)

OLT egyszer egy vándor czirkusz és menaszéria, melynek a látogatói nagyon mulattak a fogoly oroszlán hortyogó szendergésén.

Mikor a vadállatok őrje és ápolója kiosztotta neki az eleséget, a fiuk mindig kérték:

— Adjon még egy darab hust az oroszlának, akkor majd annál gyönyörűbben fog hortyogni.

Mert az oroszlán, ha jó ebédet kapott, lakomázás után egy ideig még nyalogatta a szája szélét, aztán álmosan hunyorgatott a szemével, lehajtott bozontos nagy fejét első lábaira, egyszer-kétszer nagyot fújt, vagy talán sóhajtott s végre jóízűen elszunyókált és hatalmasan hortyogott.

Nagy világot bejárt már ez az orosz-lán, mióta elszakadt az afrikai sivatagról, hol a vándor arabokat rémitgette és nyá-jaikat dézsmálgatta. A czirkusz és mena-zséria örökös vándoruton volt. A külön-féle fenevadak és ritka madarak ketreczei egész házikó nagyságu kocsikban voltak berendezve, s mikor valamely városba megérkeztek, a nagypiaczon körbe állitot-ták a kocsikat, a körönd fölébe nagy ponyva-sátrat emeltek és kész volt a czirkusz, melyben aztán műlovar-nők lóháton táncoltak, pojáczák figuráltak, kö-téltánczosok produkál-ták magukat és más mindenféle komédiás művész mulattatta a nézőket.

Egy napon a vadállatok öre és a pojácza ott álltak az orosz-lán ket-recze közelében.

— Holnap szünet lesz, mondá a pojácza. Nem nyitjuk ki a czirkuszt, hanem pihenünk. Leg-alább jól lemoshatom már egyszer az arczomról a festéket.

— No, magam sem bánom, felelé az állator. Legalább én is kísétálhatok egy-szer. Reggel majd dupla porció elesé- get adok az állataimnak, akkor nyugodtan maradnak és elmehetnek pár órára.

Az orosz-lán mindig sokkal büszkébb volt, hogysen figyelemre méltasson olyan gyöngé apró teremtet, amilyen az ember. De most olyan jó ujságot hallott, a reggeli dupla porció annyira kedvére való volt, hogy nem maradhatott közönyös. Nagyt sóhaj-

tott, bár csak már másnap reggel volna. Mivel pedig nagyon nagy és nagyon erős volt, még a sóhajtása is akkora bömbölés-nek hangzott, hogy a pojácza és az ör megrezzenve ugrottak föl.

— Nem szeretném, ha ez a derék paj-tásunk is vakáció-t kapna egy napra és kísétálna a ketreczéből; szólt a pojácza.

— Oh, pedig szelid ám, mint a bárány, felelé az ör. Mi ketten már régi jó barátok vagyunk. No, ne dörmögj olyan nagyon,

öreg! Holnap majd jó reggelit kapsz, csak várj szépen nyugodtan. Meg-virrad holnap reggel is biztosan.

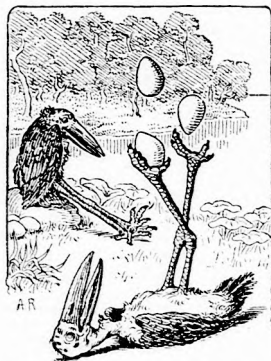
Az orosz-lánt nem igen nyugtatta meg a vigasztalás, türelmetle-nül rázta a fejét és ide-oda imbolygott szűk ketreczében. És egész éjjel alig tudott aludni a sóvárgástól, hogy bár csak már reggel volna!

De hát, mint barátja böleesen mondta, más-nap is csakugyan meg-

virradt és ez a nap csakugyan pihenő nap volt a czirkuszban és menazsériában. Nézők nem jöttek be és nem bámulták, nem boszantották a rab állatokat. A pojácza szép fekete ruhát viselt és csörgő sipka helyett rendes, tisztességes kalapot. Az orosz-lán sokáig bámult rá, míg végre ráismert. Talán rá sem ismert volna, ha a fekete ruhás ur meg nem szólal:

— Jaj de jó, hogy legalább egy nap nem kell pojáczáskodni.

S örömeben szivarral kínált meg egy

... HÁROM TOJÁST FÖLDOBÁLT.

(Lásd a 106. lapon)

vézna, s
ban állt
sokáig b

— N
a fehér
aki más
kel és
emlékez
Három
aztán r
hogy pa
orra he
hegyén
forog. N
csa! A
hogy ké
festették
most ez
szerece
maguka

Tová
törte ra
már jöt
séges ko
lán na
csak ug
a többi
morogta
visitotta
türelme
reggeli

— It
barátság
neked is
Ilyen
a szegér
jára Af
kát kap
Mohó
gedetten

vézna, sápadt embert, aki szürke uj ruhában állt ott mellette. Az oroszlán ezt is sokáig bámulta, aztán így dörmögött:

— Ne legyen oroszlán a nevem, ha ez a fehér képű vézna legény nem ugyanaz, aki máskor itt mint szerecsen-főnök járkel és mindig az afrikai szép sivatagra emlékeztet engemet. Nagyon ügyes ficzkó. Három labdával tud egyszerre játszani, aztán meg úgy sétál, hogy pálczikát tart az orra hegyén, a pálcza hegyén pedig tányér forog. No, de ez furcsa! Azt már láttam, hogy ketreczeinket befestették. Ugy látszik, most ez a pojácza és a szerecsen is befestették magukat.

Tovább azonban nem törte rajta a fejét, mert már jött az őr az eleséges kosárral. Az oroszlán nagyot bömbölt, csak úgy, mint a hogy a többi rab állatok is morogtak, dörmögtek, visitottak, csattogtak, türelmetlenül várva a reggeli porciót.

— Itt vagyok már, öreg, szólt az őr barátságosan. Nesze, dupla porció, legyen neked is jó napod.

Ilyen jó napja talán még nem is volt a szegény rab oroszlánnak, mióta legutoljára Afrika sivatagján egy kövér juhocskát kaparított meg ebédre.

Mohón fölkapta a nagy konzot és elégedetten dörmögve lakomázott; nem is

hagyott belőle egy kis foghegyre valót sem. Aztán szépen megnyaldosta a száját, lefeküdt és lehajtotta sörényes nagy fejét. Ép el akart szenderülni, mikor az őr, még egyszer sorra járva a ketreczeket, megállt előtte.

— No öreg, jó volt?

— Köszönöm, nagyon jó! felelé az oroszlán. Kár, hogy csak ritkán esik ilyen lakoma.

Furcsa, de most először történt, hogy az őr megértette a vén oroszlán szavát.

— Hja, barátom, nem mindig farsang! Persze, azt is szeretnéd, ha neked is volna vakációs napod.

Az oroszlán nagyot bömbült örömeiben. Tudta, mit jelent az a mondás. De meghallották a többi ketreczekben is és mindenfelől kérés, bömbölés, sipogás hallatszott:

— Bizony ránk férne már egyszer egy kis vakáció. Hadd mulatnánk mi is egyszer kedvünkre.

— Ez valóban méltányos kívánság, mondá az őr. Miért is ne legyen egyszer ünnepnapotok? Csakhogy, kedves barátaim, az mégsem olyan könnyű dolog. Legelőször is ígérjétek meg gavallér becsületszóra, hogy, ha szabadon bocsátlak néhány órára, nem fogjátok egymást fölfalni?

— Ígérjük! Becsületszóra! zúgtak mindannyian, az oroszlán pedig lehangosabban.

... LENGE KENDŐT VETT ELŐ.

(Lásd a 107. lapon.)

— És ígértek, hogy fejfel a falnak fordulva, mozdulatlanul maradtok, amíg sorra kinyitom a ketreceiteket, és aztán az ajtóhoz megyek s onnan kiáltom: »szabad«?

— Igérjük!

— És ígértek, hogy délután pontban hat órákor szépen visszatértek a ketreceitekbe, orrotokat a falnak támasztjátok és nem mozdultok, amíg sorra be nem csuktam minden ketreczet?

— Igérjük!

— Minden ugy lesz. én állok jót érte! mondá az oroszlán.

Mindjárt meg is tették pontosan, hogy befordultak a falhoz és oda támasztották az orrukat, nem is mozdultak, míg csak a czirkusz ajtaja felől a kisuhanó őr nem kiáltá:

— Szabad!

De ekkor aztán rohantak ám ki a szűk ketrecekből! A czirkusz köröndjéből ki nem mehettek ugyan, mert az őr gondosan becsukta az ajtót. De hát ott bent is eléggé tágas volt a tér, már ez is nagy szabadság a szűk ketreczhez képest. Ugrálva, szökdécselve s örömeikben bukfeneczve járták körül.

A vén oroszlán nagyot nyujtózott és elégedetten, méltóságosan sétált ide-oda. Most ismét királynak érezte magát, szabadnak, nem úgy, mint mikor a ketrecz vas rácozata mögött el kellett tünnie még olyan boszantást is, hogy a pajkos fiuk őt kínálgatták kifivel. A szomszéd ketreczben a medvék persze nem haragudtak az efféléért, sőt folyvást tátogatták a szájukat, hogy a nézők zsemlyét, kiflit, almát dobjanak bele.

No de most mindezekre nem gondoltak, hanem örültek a nagy vakációnak

és vigadtak. Elfelejtették a rabságot és vidám tréfákon törték a fejüket. Egy hosszú csőrű indiai madár, aki az »adjutáns« büszke nevét viselte, annyira kivetkőzött rendes komolyságából, hogy lefeküdt a hátára.

— Megálljatok csak, majd én elmulattatlak egy kicsit. Amit az az ezmester szokott produkálni a tojásokkal, azt én is meg tudom ám csinálni.

Elővett három tojást és földobálta, (Lásd a képet a 104. lapon.) hogy aztán az ujjai közé fölfogdossa és egyik se essék le. De biz a produkció nem egészen a jeles adjutáns terve szerint sikerült, ámbár a nézők nevetni csak annál inkább nevettek rajta. Mert először az egyik tojás, aztán a másik tojás pottyant le, épp a jeles adjutáns mellére, összetört és szétfolyt.

Az alligátor nagy kedvelője a friss tojásnak, rögtön ott termett és szaporán fölnyalta olyan ürügygel, hogy csak ki akarja segíteni a bajból és tisztára akarja mosni a pórut járt adjutáns urat.

— Biz ez nem jól sikerült, barátocskám, mondá aztán gúnyosan. Az az ezmester nagy művész, méltó, hogy megtapsolják; de nem mindenkinek tanácsos ám ugyanazt a mesterséget próbálgatni.

— Jól van no; szólt az oroszlán. Próbáljunk más mulatságot. Itt van a ló, amelyen a műlovarnók táncolni szoktak. Ki csap fel czirkuszi lovarnónek?

— Az csak én lehetek, szólt az alligátor. Nincs itt senki, aki olyan kecesesen és könnyedén tudjon mozogni, mint én.

Ha nem is nagyon fürgén, de mégis fölkapaszkodott a ló hátára s bájosan és kecesesen nyargalászott körül. Aztán lenge kendőt vett elő, s ezzel csinált különféle

szép figurák.
Végre a
tán kere
itt csak
bonyolód
műlovar
földre. I
adta ám
— H
nők nap

szetü, m
vigyázza

Ez m
vökre v
hosszu o
medve p
jó siker
ugrást
hanem
baja, m
épp hog

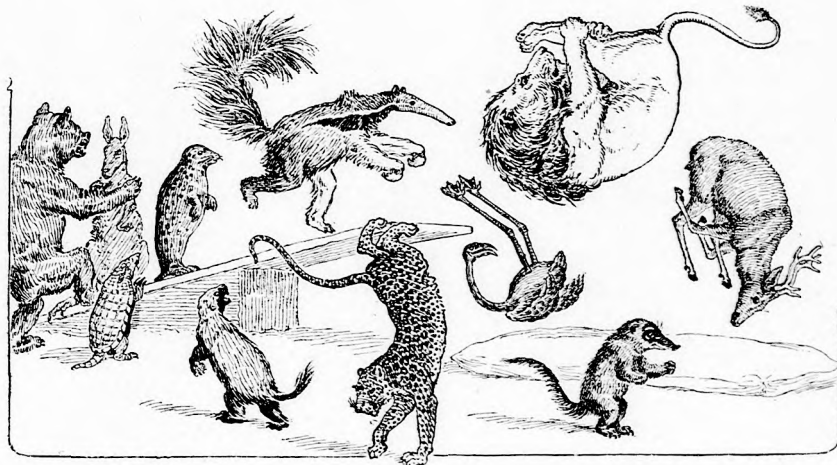
szép figurákat. (Lásd a képet a 105. lapon.) Végre azt is megpróbálta, hogy a ló hátán keresztül ugorjon a kendőn. De már itt csak a próbáig jutott. Lába, farka belebonyolódott a kendőbe s a kecses alligátor műlovarnó nagyot nyekkenve zuhant le a földre. Ekkor az adjutáns madár visszaadta ám a kölesönt:

— Hja, barátocskám, azok a műlovarnók nagy művésznők. méltó, hogy meg-

tapsolják, de nem mindenkinek tanácsos ám ugyanazt a mesterséget próbálgatni.

— No, ne ingerkedjeteK, parancsolá az oroszlán. Keressünk inkább olyan játékot, amely jobban nekünk való. Ni, itt az ugró deszka. — ezen nagyon jól elmulathatunk. Ugrani mindnyájan tudunk, hát tartsunk ugró-versenyt.

— Jeles indítvány, szólt a kenguru. Még annak sem veszedelmes, aki félős termé-

... AZ OROSZLÁN ... GYÖNYÖRŰ BUKFENCZET VETETT. (Lásd ezen a lapon.)

zetü, mert ott a puha matrác, csak arra vigyázzatok, hogy odáig ugorjatok.

Ez már csakugyan mindnyájoknak kedvökre való mulatság volt. Legelőször a hosszú ormányu, lompos farku kis mosdómedve próbált szerencsét de nem egészen jó sikerrel, mert kurtára találta mérni az ugrást s nem a puha matrácra esett, hanem a földre. No, azért nem történt baja, mert ott is puha homok volt, csak épp hogy az orra-szája tele tömődött ho-

mokkal s jó ideig prüszögött tőle. Ellenben a fürgé leopard még túl is ugrott a matrácra, és amint földet ért, két első lábán állva maradt és széles jókedvében tótágast állva sétált körül. Nem röstelte még a királyi oroszlán sem, hogy részt vegyen a játékban; gyönyörű bukfenczet vetett a levegőben. (Lásd a képet ezen a lapon.) A délczeg szarvas, a zömök kis foka s a többi is mind jelentkezett a versenyre.

— Ez mind semmi, szólt a kenguru. Azt nézzétek, hogy én mekkorát ugrom.

Csakhogy nem ugorhatott, mert a medve vállon ragadta.

— Ohó barátocskám, te nem versenyezhetsz. Az nem volna igazság, mert neked ősi mesterséged a nagyotugrás.

— De bizony ugrom! Nem volt kitűzve feltételnek, hogy én ki vagyok zárva.

— Volt, nem volt, de én nem engedem.

— Te goromba medve! Eressz! Király uram, oroszlán uram, ez nem igazság.

— No, maczkó, maradj békességben, szólt az oroszlán. Hadd ugorják, neki is szabad mulatnia.

— Nem eresztem biz' én és ha sokat ingerel, mindjárt leharapom a farkát.

— Azt ne próbáld! Mert akkor én meg téged téplek szét. Pedig gavallér becsületszóra fogadtuk, hogy nem faljuk föl egymást.

— Gavallér ide, gavallér oda, én először is medve vagyok és csak azután gavallér, ha ráérek.

A büszke oroszlán erre szintén dühbe kezdett jönni és már-már nagy volt a veszedelem, hogy rossz vége lesz a víg mulatásnak. Látta azonban ezt néhány furfangos majom, aki attól tartott, hogy ha egymás fölfalására kerül a sor, akkor ők

rosszul járnak. Odamentek tehát a csöndesen czammogó nagy jegesmedvéhez s így szóltak:

— Bátya, te sokkal tisztesebb és finomabb ur vagy, mint az a te barna atyádfia. Nézd, nézd, mindjárt bajt csinál s még az lesz belőle, hogy mind a hányan vagyunk, három napi bőjtöt kapunk büntetésül az őről.

— No már azt nem szeretném, felelé a jegesmedve. A bőjtnek nem vagyok barátja. De mit tegyek? Ha én beleavatkozom, még nagyobb lesz a háboruság.

— Ne is avatkozzunk bele, hanem nevetessük meg a kompániát.

— Az jó volna. Aki nevet, az nem veszekszik. Csakhogy én nem igen értek a mókához.

— De értünk mi, te csak segíts. Itt ez a hosszú pózna ni, — ezt tartsd az orrodon...

Köszönöm szépen. Az orrom egy kicsit csiklandós.

— Jól van no, hát csak a válladon. Mi meg fölmá-

szunk és nagyszerű gimnasztizálást viszünk véghez a levegőben.

— Így már jó lesz. Ügyes kópék vagytok. No, kapaszkodjatok fel!

A majmok vig sikongással remek tánczot végeztek a magasban, (Lásd a képet ezen a lapon.) a jegesmedve pedig kedélyesen dörögött hozzá. Csakhamar mindenki őket

... TÁNCZ A MAGASBAN.
(Lásd ezen a lapon.)

nézte és tapsolta, ott hagyta a zsémbes medvét még a kenguru is.

Egyszerre csak ütött az óra. Egy, kettő három, négy, öt . . . hat!

— Barátaim és társaim a bajban! szólt az oroszlán, vége a vakációnak! Szép nap volt, most újra kezdjük a rabságot. Kiki vissza a ketreczébe!

— Hátha nem térnék vissza? szólt a zsémbes medve.

— Gavallér becsületszavunkat adtuk, azt be kell váltani, felelé az oroszlán. Én pedig jót álltam értetek s a ki nem engedelmeskedik, az majd megtudja, hogyan büntetek én, a királyotok!

Egy pillanat alatt bent volt kiki a ketreczében s utolsóinak vonult nagy sohaj-tással börtönébe a nemes oroszlán is. Befordult a falhoz, odatámasztotta az orrát és bujában elszenderült.

Arra ébredt föl, mikor az óre megszólalt a ketrecz mellett:

— Gyönyörű csendben vannak az állataim a dupla porció után. Még az oroszlán is. No, öreg barátom, nagyot aludtál? Amiért oly jól viseltétek magatokat, megkapjátok a dupla porció után is a rendes vacsorát.

Ezt az oroszlán nem bánta. Csak azt szeretete volna tudni, valjon csakugyan volt-e olyan kellemes vakációs napja, vagy pedig csak a dupla porciótól álmódott olyan szépeket?

— Akárhogy volt, nagyon szép volt! gondola.

És ebbe aztán belenyugodott.

A „KIS LAP“ nagy pályázata.

Kis híveim sorából folyvást számosan küldenek be kis dolgozatokat, s én ezeket, mint szorgalmuk és haladásuk bizonyosságát, szívesen veszem. Most azonban én hívlak föl mindnyájatokat munkára és versenyre: *ezennel pályázatot nyitok egy a „Kis Lap“-ban közlendő dolgozatra.*

A pályakérdés címe ez:

„A hol én lakom.“

A címből könnyen kitaláljátok már a tárgyat is, hogy mit kell leírnotok. Mindenki írja le a helyet, ahol lakik: a várost, falut, pusztát. Aki nagy városban lakik, pl. Budapesten, annak elég, ha csak azt az utcát írja le, amelyben lakik. Ahol történelmi, mondai emlékek fűződnek a helyhez, az is fölemlíthető röviden. Szóval: kiki írja le a maga lakóhelyét oly szépen, érdekesen, amennyire csak tudja. S a szülék vagy a nevelő, tanító urak egy-egy sornyi aláírással bizonyítsák, hogy a dolgozat valóban a pályázó saját műve.

A pályázatban csak a „Kis Lap“ előfizető olvasói vehetnek részt; a dolgozathoz tehát a címzalag melléklendő.

A három legjobb pályamű jutalmában részesül, még pedig értékes jutalomban. Ugy mint:

Első jutalom, a legkitünőbbnek ítélt dolgozat szerzőjének: „Az Athenaeum kézi Lexikona“ diszkötésben (ára 16 frt.), melyben már a serdülő ifjúság is rendkívül sok érdekes és értékes olvas-

mányt talál és mely évek multával, felnőtt korában is becses emléke lesz a nyertesnek s értékes darabja könyvtárának.

Második jutalom, a második legjobbnak ítélt mű szerzője részére, tíz kötet a „*Forgó bácsi könyvtára*”-ból, igazi gazdag gyűjtemény a legérdekesebb elbeszélésekből, számos képpel, díszes kötésben.

Harmadik jutalom, a harmadik helyre méltónak ítélt mű szerzője számára, tíz kötet a Hoffmann válogatott ifjusági irataiból, díszesen bekötve.

A jutalom-könyvekre emlékül rá lesz nyomva: A „*Kis Lap*” pályadíja.

A jutalmat nyert három pályamű a „Kis Lap”-ban meg fog jelenni.

A pályaművek *terjedelme* legfeljebb száz nyomtatott sor lehet. Hogy egy nyomtatott sor mennyi, azt mindenki kipróbálhatja, ha a „*Kis Lap*”-ból leír négy-öt sort s látja, hogy a saját írásában ez hány sor lett.

A pályaművek beküldésének határideje 1893. évi szeptember 15-dike. Azért kellett ilykép kitűznöm a határidőt, mert míg egyrészt sok kis olvasóm a nyári szünetidő alatt ér rá jobban a versenymű elkészítésére, viszont sokan szüleikkel fürdön időznek, utaznak és csak a szünetidő leteltével térnek haza. S ezeket sem akarom kizárni a nemes versengésből.

A pályaművek beérkezése után ismert nevű írókból álló bíráló bizottság fogja a dolgozatokat átvizsgálni s a jutalmat odaitélni. Az ítélet kihirde-

tése mindenesetre még október hó közepén meg fog történni.

Rajta tehát, kis híveim, nyitva a pálya! Nemes versenyben szálljatok síkra. Elismerés vár a buzgó törekvésre s hiszem, tömegesen fogtok ez elismerésért versenyezni.

Forgó bácsi.

A LEGJOBB ÉS A LEGROSSZABB.

AESOPUST, a mesemondó rabszolgát, gazdája egy napon elküldte a piacra, hogy vásároljon valami sütni-főzni valót.

— Vedd meg, ami legjobbat találsz.

Aesopus csakhamar megjött és átadott a gazdájának egy — nyelvet.

— Hát ez a legjobb? kérdé ez.

— Hogy ne? Mi lehet nagyobb szerü, mint a nyelv? Ha nyelv nem volna, hogy hallanánk böles tanácsot, vigasztaló szót, hasznos oktatást?

Gazdája nevetett.

— No, jól van. Most menj még egyszer és vedd meg, ami legsilányabbat találsz.

Aesopus nemsokára ismét megjött és átadott a gazdájának egy — második nyelvet.

— Hogyan? Hát a mi az imént legjobb volt, az most a legsilányabb?

— Nincs különben. Lehet-e valami silányabb, mint az, ami hazugságot terjeszt, rágalmat kohol, hangot ad a képmutónak?

Gazdája nem nevetett, csak bölintott a fejével, hogy megértette: ugyanaz, ami jóra fordítva áldás, rosszra használva átok lehet.

PERMETEG.

DELELŐ nyár reggelén
Ég a nap tüze, —
Készülünk a zöld liget
Lombsűrűbe.

Labdát elő, kalapot,
Jöjjön mindegyik!
Illatozó friss gyepen
Víg játék esik!

Utra készen a csapat, —
De váratlanul
A nap magvas fellegek
Árnyába borul.

S meleg eső permetez; —
Vissza kis ludunk.
Le a labdát, kalapot,
Itthon maradunk! —

Ez a dolog Gázsinak
Kedvét szegi, — és
Egyszerre csak hirtelen
Eltörik a mécs.

Könybe borul — mint az ég —
A két kicsi szem...
Vigasztaljuk a bohót
Valamennyien:

»Lesz még szőlő, lány kenyér,
Lesz még nap vidám,
Sose búsulj, sose sírj
Édes Gázsikám!

Maholnap a síma áll
Dús szakált ereszt,
S még te sírsz is! Ejnye, ej!
Manó látta ezt!«

De szavunkra mit se hajt
A bohó gyerek,
Piros arczán a könyű
Csak tovább pereg.

»Nini... már elállt, derül,
Mingyárt mehetünk!
Ez a pajkos, rossz idő
Csak játszott velünk!« —

S amint az ég kékje most
Ujra felragyog,
A Gázsika kék szeme
Uj mosolyba fog!...

CZICZÁÉK ÜNNEPI SÉTÁJA.

— A »Kis Lap« 17-dik színes műmelléklete. —

BÁRTUK minap — igaz, már jó minapában, — Icza, Czicza, Micza mint fárad javában, mint jó gazdasszonykák miként serénykedtek, hogy náluk hiánya ne legyen a réndnek.

Nem lohadt azóta sem az ő buzgalmuk, de nem is maradt el a méltó jutalmuk s az egész szomszédság rájuk mutat, mondva:

— Ha minden kis czicza ilyen gondos volna!

S akármerre járnak, mind azt mondja rájuk:

— Ezek ám a csinos, takaros jószágok!

Nekem nem egykönnyen szokásom dicserni, de már itt csakugyan nem tudnék kitérni, hogy én is ne mondjam: kedves három czicza ez a három testvér, Icza, Czicza, Micza.

Mikor kísétálnak, nem lépnek a sárba, vigyáznak czipőre, tiszta ruhácskára, nem is báméskodnak, nem ihog-vihognak, tisztos öregeknek bajt soh' sem okoznak, hanem illedelmes módon, mindig szendén, karonfogva mennek az utcaszor mentén.

Mult vasárnap ismét ekkép sétálgattak s örültek a pompás meleg nyári napnak; a szép urasági kerthez értek éppen s be is kukucskáltak a rácskerítésen.

— Jaj be szép odabent!

— Milyen szép virágok! Gyönyörűség már csak nézni is reájok.

— Hát még aki ott bent járhat s szagolhatja! Tudom, nem is könnyen hagyja aztán abba!

A kert ura hallja és szól:

— Tán szeretnétek, ha ide a kertbe beeresztenétek?

— Jaj de még mennyire!

— Jól van no, nem bánom! Rátok merem bízni drága sok virágom; ismerlek, tudom hogy nem rendetlenkedtek, nem fogom megbánni, ha bé is engedlek.

Nem is volt rá oka, de még csak egy csöpp sem. Icza, Czicza, Micza vigyáztak ám szörnyen! Gyönyörködve jártak a szép kertben végig, de hogy nem az övék, észszel már fölérük: nézik a virágot, meg is szagolgatják, de legfeljebb hogy ha maguk felé hajtják s bármint fáj a szívök egy kis bokkrétára, nincs ott a gazdának egy csipetnyi kára.

A kert ura látja s kedve telik benne.

— Ha minden vendégem ilyen szerény lenne! Szép bokkrétát kapnak jutalmul, emlékül, ne jártak legyen itt hiába vendégül.

És ad mindegyiknek egy-egy szép bokkrétát. Icza, Czicza, Micza örvendve vették át, büszkén vitték haza, ott pohárba tették s az ünnepi sétát soká emlegették.

MEGFELTÉSEK ÉS MEGFELTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 5-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Cserhalom.

Helyesen fejtették meg: Szondy Margit, Gomperz Margit és Antónia, Fülöp Etelka és Kálmán, Kerdl Dezső és Ernő, Hoselitz Rudolf, Flam testvérek, Holényi Mariska, Moesz Izabella és Ilonka, Gretzmacher Ilona és Vikta, Déri Zsófi és Géza, Redlich testvérek, Bayer Feri, Posch Rudi, Szathmáry Péter, Jávör Jenő, Herzl Antal, Hollaki Leó, Békesi Imre, Springer Stefánia, Csernovics Olga és Julia, Peti Sándor, Oláh Szidi, Füleky Lajos, Takács Sándor, Volarich Iduska és Imike, Mach Antal (? nevedet egészen és tisztán ird ki, máskép jövőre nem közölhetem. F. b.) Krausz Gizike, Magassy Jenő és Zoltán, Badies József, Bertalan Mariska, Zachar Margit, Löwinger Stefánia és Lenke, Gerde Oszkár, Horváth Iván, Mayer Béla, Tichtl Leóna, Kertész Tibor, Schreyer Endre, ifj. Bolyó Károly, Weiss Aranka és Rudi, Vadas Zoltán, Tóth Gyula, Végh Irén és Dezső, Lederer Sarolta és Irma, Faludi Mariska, Schmidt Imre, Szöllösy Aurél, Sonnenberg Berta,

Haberfeld Margit, Nadler Herbert, Kemény Irén és Béla, Fábián testvérek, Sibilla Jenő, Neumann testvérek, Sárly Tibor s Alfréd, Hegedüs Margit, Müller Ilona, Imrédy Kálmán és Károly, Szinyei M. Rózsika, Josipovich Kálmán, Reinitz Janka, Szitányi Jolánka, Klein Pali, Hieronymi Mariska, Grünfelder Ferencz, Zsarnóczay Ilonka, Hajós Anna, Magassy Aranka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténtvén, nyertesek lettek *Fülöp Etelka és Kálmán, Szabolcsón* (Szabolcsmegyében), kiknek a jutalomkönyvet (»A kis lepkegyűjtő«, *Emich Gusztávtól*) a kiadóhivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gomperz Margit és Antónia. A hosszabb elbeszélésre vonatkozó kívánságotok már teljesült is soraitok kelte óta. Hogy a »Kis Lap«-ot annyira szeretitek, az nekem viszont kedves elégtételre szolgál. A most küldött rejtvények nem sikerültek: a »pipaszár« olyan könnyücske, hogy még a kis cziczátok is (ha van) mindjárt kikaparja az értelmét, csak ránézzen; a másikban helyesírási hiba van, mert a *vet* szót (»ki mint vet«) csak egy *t*-vel írjuk; a hibás második *t* kihagyásával pedig egy koczka üresen marad. No de máskor majd jobban sikerül. Üdvözöllek mindkettőtöket. — **Szathmáry Péter.** A nagy pályázatra vonatkozó kérdésetek dehogyan tekintem szerénytelenségnek. Inkább dicséretes érdeklődést látok benne. Ebben a rovatban azonban fölösleges volna kérdésetekre felelnem, mert a választ megtalálod magában a pályázat-hirdetésben. Érdeklődésed után fölteszem, hogy a pályázók sorában foglak találni. — **Bayer Feri.** Olyan panasza nagyon sok kis olvasómnak lehetne, hogy beküldött rejtvénye még nem jelent meg. De bizony nem segíthetek rajta, mikor igen sokan küldenek be, egy-egy számban pedig egynél-kettőnél többet nem közölhetek. Tehát csak azt tehetem, hogy sorrendet tartok, a beküldők pedig csak azt tehetik, hogy szépecskén sort várnak. — **Weiss Aranka és Rudi.** Igazatok van a kis báránka dolgában. Csak okosan, szelíden és türelmesen bánjunk az állatokkal s meggyőződünk róla, hogy örömnök telik bennök. Mulassatok vígan a barikával. — **Tichtl Leóna.** Besoroztam a megrajzolandók közé; de még nagyon sok más van előtte. — **Nadler Herbert.** Nagyon is egyszerűcske. — **Ifj. Bolyó Károly.** Szép leveledet örömmel olvastam. Ilyen derék gondolkodással és törekvéssel csak örömet szerezhetsz jó szüleidnek, én pedig legkedvesebb kis olvasóim közé sorozlak. Üdvözletedet, valamint a kis Pálma hugocskáját, szívből viszonzom — *Több levélről a jövő számban.*